

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Legyen meg a Te akaratod *Mt. 6, 10.*

Minden embernek van akarata. Mindenki akar valamit. Így könnyen megérthető, hogy ez a sokféle akarat, sokszor szembekerül egymással. A legkisebb közösségekben a családban is mindennapi dolog a különböző akaratok összeütözközése. Néha, az előbb alapított és az alig megmelegedett családi tüzhely körül is keletkezik már vihar, mert a két ember különböző akarata összeütözközik. Igen szomorú az is, ha nehezen felnevelt gyermekek akarata szembekerül a szülők akaratával. Így állanak egymással szemben a nagyobb közösségek is, egész népek és nemzetek, amikor aztán beszélünk a háborúról.

Kell-e ennek így lenni? Lehetetlen-e, hogy férj és feleség, szülő és gyermek, kisebb és nagyobb közösségek egymással és egymás mellett békességben éljenek?

Legyen meg a Te akaratod. Így tanultunk imádkozni már mint gyermekek. És nem is kétséges, hogy a legtöbb imádkozó ember, a leggyakrabban éppen ezt a kérést viszi Isten elé. Miért tanított Jézus minket így imádkozni? Mert Ő tudta, hogy számunkra talán a legnehezebb lemondani saját akaratunkról. Mi emberek azt képzeljük, hogy a saját akaratunk a legjobb és ezért ragaszkodunk hozzá. Nem tudunk, nem akarunk lemondani arról, amit egyszer fejünkbe vettünk. Azt is gondoljuk, hogy szégyen lemondani saját akaratunkról és azt egy másik akaratnak alárendelni. Tehát igen nagy bölcsességet árul el az, ha valaki annyira van, hogy be tudja látni, hogy nem éppen az ő akarata a legjobb. Ha most még azt is tudja, hogy nem csak nem szégyen lemondani saját akaratáról, ha az nem megfelelő és az övénél jobbikat elfogadni és annak magát alávetni, hanem egyenesen bölcsesség, úgy ez már csaknem megoldja az egész kérdést.

De vessünk csak egy pillantást Annak életébe, Aki minket a fenti kérés imádkozására tanított. Soha nem volt nagyobb, tisztább, de erősebb akaratú ember sem a világon, mint Jézus. Amit Ő akart, azt véghez is vitte, még akkor is, amikor az életébe került neki. De hogyan tudta ezt megcselekedni? Egyszerű a dolog nagyon. Az Ő közössége az Atyával olyan bensőséges volt, hogy a maga akaratát mindig az Atya aka-

ratával hozta összhangba. Amikor az emberek megváltásáról volt szó és világos lett Jézus előtt, hogy ez neki életébe kerül, mintha egy pillanatra habozott volna. De ott a gecsemáné kertjében addig küzd önmagával imádkozás közben, amíg saját akarata összhangba nem kerül az Atya akaratával. És ez valóban hőstett volt az Ő részéről. Ezt mindenki elismeri, aki csak egyszer végig gondolta szívében azt a szörnyű harcot. Nem volt szégyen a fiura nézve lemondani és elfogadni az Atya akaratát, hanem egy olyan hőstett, amelynek nagy jutalma el nem maradhatott. Azon akarat elfogadása nekünk bűnös embereknek üdvösséget jelent és dicsőséget Jézusnak.

És ez így van apró dolgainkkal a magunk életében is. A magunk akaratának keresztülhajszolása rombolást, bajt, keserű könnyeket szerez nekünk és másoknak. De ha tudunk lemondani a magunk akaratáról és tudjuk elfogadni a jobbat, még áldozatok árán is, úgy felszabaudlást, örömet és felemelkedést tudunk szerezni másoknak és magunknak is.

Csodálatos lelki törvény az, amelyet Jézus úgy fejez ki, hogy aki megtartja életét, elveszti azt. És aki Érette elveszti életét, megnyeri azt. A magunk felfogásának és gondolkodásunknak úgy látszik, mintha megsemmisülést, szégyent hozna reánk akaratunk feladása, de Jézus nemcsak tanította, hanem maga gyakorolta is a saját akaratáról lemondást és így bemutatta nekünk annak hatékonyságát és jóságát.

Igy, imádkozunk mi ezentul megfontolva: Legyen meg a Te akaratod. Az Atya akarata: Békesség, szeretet, türelem és alázatosság. Senki se gondolja, ha Jézusért valamiről lemond, amit különben nagyon kívánt vagy szeretett volna, hogy ezzel magát szégyenbe döntötte. Éppen az ellenkezője igaz. Magának és másoknak jót tett vele. Magának dicsőséget és erőt és másoknak örömet, felszabadulást és békességet szerzett. Milyen széppé és milyen eredményessé tehetnök életünket, ha Jézus nyomában tudnánk haladni ezen az uton is. Akarjuk-e igazán és őszintén imádkozni ezentul: Legyen meg a Te akaratod?!

T.

Szent hívogatás

Kövess engem. (Ján. 1-44)

Kövess engem. Ezeket a szavakat Jézus mondta Filepnek, de e szavakkal hívta a többi tanítványait is. Kövess engem. Jöjj utánam. Azután szól a megfáradtakkak is. Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok. Mennyire különbözik ez a világ hívásától. A világ is hívogat. Nézz csak szét az uccán. A hirdetőoszlopok tarka képei, mind-mind hívogatnak. A színházi hirdetés hívogat, hogy ott abban a színházban tudsz a legjobban szórakozni, a kabaré hirdetés hív és azt igéri, hogy ott fogsz igazán szivedből kacagni. Hívnak, hogy végy ilyen, vagy amolyan szappant, mert az fog széppé és üdévé tenni és fiatallá varázsolni. Egy másik hirdetés hív, hogy csapj föl az Ő vásárlói közé, mert az a sör, melyet mindenáron meg akar kóstoltatni veled, az maga az egészség. A fürdő hív gyógyulni. Hívogatás mindenfelől. Szórakozni, vásárolni, üdülni, gyógyulni hívnak. Az ujságokban, a vasuti várótermek falairól hívogatnak és ígérnek minden szépet, jót és kellemest. De van valami, amit nem mernek és nem is tudnak ígérni. Örök boldogságot, a lélek nyugalmát. Oh ha ezt tehetnék, akkor nem volna annyi önmagával meghasonlott lélek öngyilkos, idegbeteg, annyi földult családiélet, a különböző szenvedélyek és bűnök rabszolgái nem tántorognának az uccán, a kórházak és börtönök nem volnának tulzsufoltak. Mennyi hívogatás és mily különböző helyekre és a világ egy lépésnyire sem jutott előre a boldogság útján. És a világ a szórakozás, ital, szenvedély szegényes mázával akarja fekete életét rózsaszínűre festeni és a hétköznapi gondjai között legalább ideig-óráig valami szép álomban ringatni magát, hogy annál sivárabb és szomorubb legyen az ébredés. Nem tapasztaltad még ezt? Egy pompásnak mondott szin, vagy mozarab után a lelki békéd ott volt, ahol előbb. Egy kitünőnek tartott ital, vagy multság után valami keserű szájjal ébredtél? A hirdett gyógyszer szappan sem tudta családi bajaidat tisztára mosni és megtisztítani. Azután, ha az emberi dicsőség langyos fürdőjében akartál üdülni és az emberek előtt akartál valami lenni, akkor is ott lebegett előtted, hogy ime ez is elmúlik. Hívogatt az emberi hiúság és a végén becsapott. Kinált tisztességet az emberektől és utoljára a legjobb esetben egy öreg nyugdíjas lettél, aki talán terhére vagy azoknak, kikben annyira bíztál. Ilyen a világ, az emberek hívogatása és ígérete. Mind, mind zsákuccába vezet.

Egyetlen egy valaki van, aki igazi békét és boldogságot és örökké tartó örömeket kínál, — Jézus. Ő hív most is. Neked is szól. Kövess engem. Talán már annyi gondolatot, tanácsot követtél, oh próbáld meg még ezt is! Kövesd Őt! Elhiszem, hogy van vallásod, egyházad, keresztlevelled. Azt is elhiszem, hogy az iskolában

egyest kaptál hittanból és talán papi rokonságot is van és az egyházi adót is pontosan fizeted. De engedd meg, ez még mind nem az Ő követése. Egy egyház tagjának lenni és Jézus tanítványai közé tartozni, az két különböző dolog. Látnod a farizeusok és főpapok is vallásosak voltak, de nem voltak az Ur Jézus tanítványai.

Most szeretettel hív, légy tanítványa, az Ő gondolata legyen a tied és tanácsa, tanítása, vezetése utmutatód. Oh ne állítsd, hogy keresztény, vagy keresztényen vagy, ha nem teszed magadévá, szeretetteljes hívását, amikor nem nagy hangon, nem sippal, dobbal, hangzatos ígéretekkel, hanem szent komolysággal — talán utoljára hív — kövess engem! I. j.

Halsal.

Az örökkévalóság határán

A vég előtt állok, szemem messze néz,
Im korona csillog, mely fejemre kész.
Betegágyam rejti örömmek kincseit,
S halálom széttepi a kín bilincseit.

Haldoklik, egy kedves barátom. Talán, — mialatt e sorokat írom, — már át is költözött az örökkévalóságba. Nyolc év alatt, a fájdalmaktól és a különböző műtétektől, kimondhatatlan kinokat szenvedett. Négy esztendő óta, csak a padlón tudott feküdni, vagy egy székben ülve aludt egy kevéskét, mert az ágyban képtelen volt pihenni. Egy daganat nyomta a hátgerincén az idegeket és ez szörnyű fájdalmat okozott neki. Az utolsó műtétnél, az orvosok, rákdaganatot találtak a hasban, a végbélen és a májon. Nem tudtak semmit csinálni, összevarrták a sebet és legfőljebb még hat hónapot adtak a betegnek. Ő ír nekem.

— Emberileg szólva, itt a vég számomra. De nem panaszkodom. Szemvedéseimen keresztül, sokat tanultam. Csak egy csoda menthetné meg életemet. De nincs bátorságom, hogy Istentől ily nagy kegyet kérjek. Nem tartom magamat arra méltónak. Még hozzá én másoknak a mennyet és a boldogságot olyan dicső szinckel ecseteltem, miért vonakodnék akkor most én a dicső örökséget elfogadni? Most megértem, amit Pál érzett, midőn kedve volt elköltözni és Jézussal lenni, de azért ugyanakkor, azt is kívánta, hogy itt maradjon. (Fil. 1-21-24.) Ha azt mondják barátaim, hogy nem gondolnák hogy az én elköltözésem ideje közeledik, még lesz alkalmam, sok jót tenni, akkor arra gondolok, hogy Mesterünknek, már 33 éves korában meg kellett halni. Még mennyi jót tehetett volna? És én Őt 25 évvel éltem túl. A jövő nem aggaszt. Életemben sok megfajthatetlen titok volt és ha az Ur most elhív, ezeket mind megfogom érteni. Mily öröm ez nekem. De a legnagyobb boldogság. Megváltónkat szemtől-szemben látni. Majd, ha azt hallod, hogy barátod a mennybe tért, úgy szeretném, ha egy dicséneket zengenél azért,

hogy Jézus egy tanítványa az üdv diadalát ünnepelheti.

Eddig a levél. Sok barátja imádkozott, hogy az Ur, ha akaratával megegyezik, — tegye meg azt, ami embereknek lehetetlen. De mi ilyen esetekben, nem tudhatjuk Isten akaratát. Mi imádkozunk és bízunk az Urban. Midőn az operáció után, halálos betegen a kórházban feküdt, 15 éves leánykája — egy nagyon tehetséges, jámbor diáklány, — a következő levelet küldte neki:

Édes Apukám. A szem kutat a sötétben, míg egy kis fény sugarat talál, úgy kutat a lélek az élet szenvedései között és végül Istent találja abban. (Hugó Viktor). Nagy szívfájdalmaink dacára. Isten ugyebár mindedig velünk volt? Ki adhatna nekünk erőt, — amelyre szükségünk van, — Istenen kívül? Nekem az élet szenvedéseiben még csekély tapasztalatom van és abból is, hogy Isten a szenvedések között közel van, de kezdem megérteni, hogy neked szenvedéseid között, amely más számára elviselhetetlen volna, csodálatos közösségben kell élned Istennel. Te eszménykép voltál barátaidnak, de talán senkinek jobban, mint leányodnak, ki rajtad keresztül látta, milyennek kell Krisztusban lenni. Az az erő és szeretet, amely belőled áradt, előttem fog lebegni akkor is, ha te már Istenhez tértél. Mindig arra fogok törekedni, hogy úgy cselekedjek, ahogy neked tetszene és elkerüljem mindazt, ami nőies lényemhez nem illő.

Szeretettelben leányod: B.

Egy haldokló Istengyermekeének és leányának bizonyosságát azzal a kívánsággal adom tovább, hogy olvasóink közül soknak áldására legyen.

(németből: I. j.)

Miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek Mt. 6, 12.

Egy gyülekezetben két nő — beszélte el egy lelkész — valami vélemény különbség folytán elhidegedett egymástól, majd engesztelhetetlen gyűlölet váltotta fel ezt az áldatlan helyzetet. A lelkész minden kísérlete, hogy kibékítse a két haragost, hiábavalónak bizonyult és sikertelen maradt. De az Ur talál utat és módot, hogy a bűnöst megtérítse. Nemsokára az egyik asszony beteg lett és a kórházba került. Néhány nappal azután, a másik nő is megbetegedett úgy, hogy szintén kórházba kellett szállítani. Csodálatosképen, egy terembe kerültek, sőt egymás mellett feküdtek. Dacára azonban súlyos állapotuknak, egy pillantásra sem méltatták egymást. A hűséges lelkipásztor, ott is meglátogatta őket. Mind a két asszonnyal teljes komolysággal beszélt. Rámutatott a bekövetkező eseményekre és azután így szólt: Most pedig együtt elmondjuk a miatyánkat. Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a Te neved; jöjjön el a te or-

szágod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen... — a lelkipásztor elhallgatott, de a két nő folytatta „miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Amen.

Nagy csend. Azután a két beteg csendesen átnyújtotta egymásnak kezét. Az ellenségeskedés megtört és Isten angyalai örvendeztek. Nemsokára a két nő békességben az Urhoz költözött.

Te bátran imádkozhatod a miatyánkat?

A „megtapodott” méz

A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja. (Péld. 27-7.)

A jóllakott ember előtt, nem nagy értéke van az ételnek. A gyermek pedig, ha már jóllakott, legyen az bármily drága étel, kipancsolja, kiönti, megtapodja. De ez az igazság, melyet az Írásból fentebb idézünk, nemcsak a földi mézre és a testi jóllakottságra vonatkozik, hanem az Ur gyermekei számára is nagy tanulságot rejt magában. Az Ur beszédét és igazságait is a mézhez hasonlítja az Írás. A 19. zsoltár 11-ik versében azt olvassuk, hogy az Urnak ítélete: — Kivánatosabb az aranyból, még a szinaranyból is és édesebbek a méznél, a szinméznél is. Hasonlóan olvashatjuk a 119. zsoltár 103-ik versében is. Drága Istennek beszéde és édes. Édesebb a méznél. Sokan betelnek vele és valósággá lesz lelkiéletükben, amit a fenti ige mond. A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapodja. Mily sokan jóllaknak az élet beszédével és az közömbös lesz számukra. Unott arccal ülnek az imaházban és az istenitiszteleten, ha valaki az Ur dolgairól kezd nekik szólni, fáradtan legyintenek és gunyosan mosolyogva mondják: Igen én azt már mind tudom. Már mindent tudnak. Ezeknek már se a prédikátor, se vendég szónok nem tud nyújtani újat. Nincsen az a lelki szakács, aki kedvükre tudjon főzni. Olyanok, mintha az ember a jóllakotba csak erőszakkal tömködné az ételt. Ezek nem olvassák el a kezükbe került lelki táplálékot sem, hanem a jóllakott ember lustaságával tolják és dobják félre az ilyen ujságot, mint akinek már semmi sem tud újat adni. Nem érzed magad sokszor ilyen lelki jóllakottnak? Ha igen, akkor hogy viselkedsz a bőség idején?

Milyen szomorú igazságot mond szövegünk. A jóllakott ember a lépesmézet is megtapodja. Mit jelent az, hogy megtapodja? Hasznavehetlenné teszi a maga és mások számára. De hogyan lehet a méznél édesebbet, Istennek lelki táplálékát megtapodni? Nem figyelted meg még ezt a gyülekezetekben? Mikor jóllakott hívők

szavuknak minden súlyával ránehezednek az Ur beszédére és tapodják? Amikor az — ezt már annyiszor hallottuk — és egyéb hívőkhöz nem illő bírálat súlyos és szennyes csizmáival letaposák az istenitisztelet áldásait. Hányan tesznek még az Ur gyermekei közül is szeretetlen, kiméletlen megjegyzést az istenitiszteletre, a prédikációra, a prédikátorra, az énekekre, az elhangzott imákra. Jóllakottak, kiknek már semmi sem elég jó, elég tartalmas és elég mély. Jóllakottak, akik mindig azt hangoztatják, hogy valami mélyebb kellene nekik. A gyülekezeti és hit életben a tenger mélységeit keresik, de egyéni életükben még a padlógig sem hajoltak le az Ur alázatosságában. Jóllakottak, akik mindent, mi kezükbe ér és nyelvükre vehető, megtapосnak. Amint említettük, hasznavehetetlenné teszik nemcsak a maguk, hanem mások számára is. Mily sokan nyernek áldást egy-egy istenitiszteletből, bibliaórából. Megtörve az ige hatása alatt, vagy a fölszabadult lélek megbékélt, boldog mosolyával távoznak. De egyszerre egy jóllakott »hívő« lekicsinylő gunyos tekintetével találkoznak és szeretetlen és tapintatlan ítélkezését és bírálatát hallják. A jóllakott, az éhes előtt megtapodja a mézet és az a szegény sem tud táplálkozni. Ha az Ur kegyelmének gazdagsága bőségesen kielégítette is lelkiéhségünket, mennyire vigyáznunk kell, hogy meg ne taposunk és mások számára élvezhetetlenné ne tegyük azt.

A jóllakott ember a mézet is megtapossa, ahelyett, hogy azt eltenné a szűkebb időkre. Az Ur nem azért adja a lelkiéletünkben a bőség idejét, hogy igéjének mézét szétpancsoljuk és eltaposunk. Ő, akinek minden esőcseppel megvan a maga terve, az Ige drága nektárját, nem a kicsinyesség, az unalom, a gőg sarában való megtapodásra szánta, hanem azt akarja, hogy te is azzal, — mint József a hét bő esztendő termésével — élni tudjál a szükség idején. Hogy a méz soká megmaradjon, nagyon tiszta edénybe kell zárni és akkor valóban hosszú idő múlva is élvezhető lesz. Talán te most az élet beszédivel jóllakottnak, »agyon prédikáltnak« érzed magad és inkább a szokás, mint a lelkiéhség és szomjúság hajt a gyülekezetbe, ne tapodd meg a mézet, bármily unalmasnak és megszokottnak is gondold, hanem öntsd szived tiszta edényébe és meglásd, talán egy hosszú betegségnél, vagy testvéri közösség nélkülözésénél mily jól fog neked esni abból táplálkozni. Aki oly gyakran részesülhetsz az ige hallásának áldásaiban és már-már megcsömörölnél tőle, csak akkor tudnád meg, hogy mit jelent azt nélkülözni, ha egyszer hosszú ideig nem tudnál közösségbe menni. Kik igazán szeretik az Urat és olyan helyzetbe kerültek, hogy nem izlelhetik az ige mézét, azok mily boldog mohósággal táplálkoznak, ha egyszer-egyszer hozzájutnak. Ha úgy érzed, hogy az életbeszédivel jóllaktál, ne taposd el, amit az Ur még nyújt neked, hanem raktározd el, vagy add másnak. Milyen lelketlenség, ha valaki jóllakott

és a megmaradt ételt megsemmisíti, szemétté dobja, mikor annyi éhező van, aki örömet csillapítaná azzal a maradékkal éhségét. Így van az isteni mézzel is. Ha neked már oly bőségesen kijutott belőle, ne légy oly kegyetlen és szívtelen; hogy megtaposod, hogy senki ne vehesse annak hasznát, kik boldogan és szívesen hallanák az életnek beszédét. Ha neked nem kell egy-egy lelket építő könyvecske, vagy ujság, mert jóllaktál és neked nem mond már semmi újat, ne taposd a sárba, ne rakd a szekrénybe, vagy ne használd alágyujtósnak, hanem add oda valakinek. Egy kanál méz is megmenthet valakit az éhhaláltól. A prédikációt, amely neked már talán csak megtaposott méz lehet, mond el valakinek, aki lelki éhes és meglásd, hogy mennyi áldás fakad majd belőle. Adja az Ur, hogy olyan lelki jóllakottak legyünk, akik a fölösleget, nem eltaposunk, hanem abból a lelki táplálékban, szükölködőket az Ur dicsőségére — föltápláljuk.

Liebstöckl.

Pogány bölc - keresztényi gondolatok

Isocrateshez, (athéni szónoklat-tanító és író, élt Kr. e. 436-338) egyszer azzal ment valaki, hogy miképen szidalmazta és rágalmazta, egy ismerősük őt. A bölc erre így szólt: — Ha te szívesen nem hallgattad volna, az bizonyára egy rágalmozó szót sem szólt volna.

Bizony, sokan nem vétkeznének nyelvökkel, ha készséges hallgatókra nem találnának. Nem vagy-e néha te is, ilyen készséges hallgató?

Ugyancsak a fenti bölc mondta:

— Ha szép a tested, de rossz a lelked, jó hajód, de rossz kormányosod van. — Egy pogány bölc beismerte, hogy a lélek a test kormányosa, annak kell a testet irányítani és milyen sok keresztény nem akarja ezt elhinni s még kevésbé magáévá tenni.

A megfogott békebontó

Wesley János — a mi egyházalapítónk — életrajzában olvashatjuk egy csürben tartott methódista összejövetel csodálatos történetét. Az evangélium néhány ellensége elhatározta, hogy megzavarja az összejövetelt. De — miként az most is megtörténik — gyávák voltak ahhoz, hogy nyiltan, az ajtón törjenek be; hanem meg-egyeztek abban, hogy egyikük jóval az összejövetel előtt elrejtőzik a csürben, hogy a többieknek alkalmas időben az ajtót észrevétlenül kinyissa és azok így behatolva, megzavarhassák az istenitiszteletet. Ez az ember tényleg beosont és egy hordó mögé bujt, amely a csür sarkában állott. Midőn a methódisták összejöttek és énekelni kezdtek, annyira megtetszett neki az ének,

hogy sajnálta azt megzavarni és elhagyni rejtekét, mielőtt az éneket befejezték volna.

Az ének után ima következett, mialatt Isten-oly erővel kezdett munkálkodni az emberen, hogy az ott a hordó mögött, az Urhoz kezdett kegyelemért kiáltani. Az emberek meglepődve néztek körül és módfelett csodálkoztak, hogy a hordó mögött egy ember van, aki Megváltóját keresi. Természetesen a gonosz társaságnak nem nyitották ki az ajtót, mert akinek azt ki kellett volna nyitni — megtért. Milyen dicső, hogy az Ur minden esetből tud áldást fakasztani.

H I R E K

Igen kedvező híreket kaptunk a dombóvári kerületünkből. Schmidt prédikátor testvérünk több új helyre kapott meghívást, melyeket el is fogadott. Levelében azt írja, hogy nekünk mozognunk kell. És ez valóban az élet jele. Ott, ahol állandóan áll a munka és soha új hely nem csatlakozik a meglévőkhöz, ott nincs élet. Azután még így ír nagy lelkesedéssel: »Nem maradhatunk mindig egy helyen, hogy egy pár embert ápoljunk és gyámolítsunk. Nekünk mozognunk kell.« Öröm az ilyen jelentéseket hallani és csodálatos, hogy ahol az Ur ily előrehaladást ad, ott nincs szó anyagi problémákról. Az Ur ezt is megoldja és erről is gondot visel. Dicsőség Neki mindenért!

A Magyar Evangéliumi Szövetség (Alliance) megalakulása és konferenciája. A március 24—25-ére kitűzött gyűléseket a Szövetség előkészítő bizottsága kénytelen volt annak idején elhalasztani. A nemzetközi árumintavásárral kapcsolatosan május 18-án és 19-én a következő tárgysorozattal tartja meg üléseit:

Május 18-án este 6 órakor alakuló közgyűlés a Budapest-fasori ref. egyház tanácstermében (VII., Vilma királynő ut 7.). Fél 8 órakor szeretetvendégség a skót-misszió Webster-termében (VI., Vörösmarty u. 51.), melyen Knight György skót ref. lelkész mond megnyitó beszédet, Bereczky Albert budapesti ref. lelkész tart bibliamagyarázatot.

Május 19-én d. e. és d. e. a konferenciái gyűléseket az Údvahadsereg központi fekvésű termében (VII., Erzsébet körut 27. sz. az udvarban jobbra) tartják. 9 órakor az imaórát vezető vitéz Stréter Ferenc ev. lelkész. 10 órakor kezdődik Csel. II:42. alapján egy előadássorozat. 10—11: Az apostolok tudománya (dr Kiss Ferenc egyetemi tanár). 11—12: A közösség (dr Major László). 3—4: Az imádság (Beharka Pál). 4—5: A kenyér megtörése (vitéz Csia Lajos ref. hitoktató). Este 7 órakor evangelizáló estély a Wesselényi uccai baptista imaházban (Hársfa u. sarok), melyen két előadás hangzik el: Elközeli-tett az Isten országa (Németh Károly ev egyház-

ker. főjegyző), Örököse vagy-e az Isten országának? (Liebstöckl Jenő methodista lelkész).

A szeretetvendégség belépődija 60 fillér, a többi gyűléseken belépődij nincs.

Akik vidékről jönnek Budapestre és szállásra van szükségük, szállás ügyben forduljanak ahhoz az egyházhöz, vagy evangéliumi egyesülethez, melyhez legközelebb állanak.

A rendezőség azzal a kéréssel fordul a magyar protestantizmushoz, hogy minél nagyobb számmal vegyen részt a fenti gyűléseken, melyek a keresztyénségnek Krisztus Urunk főpapi imájának legfőbb tárgyát képező belső egységét kívánják szolgálni. »Hogy elhigyeje a világ, hogy én Tőled jöttem.«

Nem régiben nyílt meg Szabadkán a Pro Deo kiállítás. Ez a kiállítás szemléltetően mutatja be azt a kiméletlen harcot, amelyet az istentelenek a vallás ellen folytattak. Az orosz szovjet vallásellenes küzdelmét is különböző képekben és adatokban mutatja be. Az adatok szerint eddig 31 püspököt, 1561 papot öltek meg és az ottani lapokból vett adatok szerint, 1937-ig az egész birodalom területén befejezik az istentelen mozgalomokat és addig az összes keresztyény lokra átalakítják. Eddig e szomorú, megrázó hír. De ezzel szemben olvasd csak, mit mond Isten templomokat részben lebontják, részben más céljéje:

— Fondorkodik a gonosz az igaz ellen és fogait csikorgatja rá: az Ur neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. Fegyvert vonnak a gonoszok, felvonják ivöket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék és leöljék az igazán élőket; de fegyverök saját szívökbe hat és ivök eltörik. (37. Zsolt. 12—14.)

Az amerikai öngyilkossági hullám leküzdésére Newyorkban egy »Öngyilkosokat tanulmányozó Rt.« alakult. Az igazgatóság tagjai lélekbuvárok, lelkészek, szociológusok és írók. E társaság az öngyilkosság okairól szóló adatokat gyűjti és könyvekkel, cikkekkel, társadalmi mozgalmakkal küzd az öngyilkosság ellen. Micsoda szomorú, gyenge erőlködés. — Hirdessék Jézus Krisztust, mint első Megváltót és majd meglátják, hogy az evangélium ereje helyrebillenti a meggingott egyensúlyt; mert az önmagával és a világgal meghasonlott léleknek, egyetlen orvosa van — Jézus.

Olvasuk el a szerkesztői üzeneteket is, mert sok — a keresztyényi életben fölmerült — kérdésre kapunk ott választ.

A diakonia lényege

II.

Erősen anyagi gondolkozású időkben kétszeresen szükséges az igazi diakonissza-érületet megtartani és ápolni, hogy ezt a szent »idealizmus« az idő szelleme el ne sodorja. Ezen szent-

idealizmust már sok hajadon és szülék többé nem tudják kitermelni, amiért is nincs erejük a diakonissza munkába belépni, illetve gyermeküket odaadni; »tul-nagy kívánság« ez. De éppen ez a »tul-nagy« a diakonissza hivatás megóvó zománca. Az ember a »szolgálással« nincs oly hamar kéznél, mint a parancsolással, kereséssel és ellátottsággal. Napjaink nagy szükségében és mindig táguló nyomorában éppen erre az isteni »szolgáló szellemre« van szükség. Tanuló és próba testvéreknek, akiknek hiányzik az ilyen »szent szolgáló szellem«, mindig lesznek nehézségeik és maguk is okoznak nehézségeket; olyanoknak azonban, akik szolgálni akarnak, ahogyan a Mester szolgált, kapuk és utak nyitva állanak.

A szolgálati szabályzat a szent szolgálat gondolatát oly erősen hangsúlyozza, amint lehetséges; mert oly mértékben, amilyenben a szolgálni akarás eltűnik, eltűnnek az igazi diakonisszák is.

A diakonissza kiváltsága a szent szolgálat gondolatát egészen tisztán és keveretlenül ábrázolni és megvalósítani, mert semmilyen pénz-, jutalmi-, kenyér-, kereseti-, sem semmilyen hatalmi gondolat abba be nem lapózkodik.

Ne adja át magát senki valamely csalódásnak vagy pillanatnyi lelkesedésnek, ha ilyen szolgálatot választ; mert nem könnyű és csak úgy teljesíthető, ha minden szálával Istenben gyökerezik. »Diakonisszák, segítők, akiken segítve van és akiknek az Ur mindig újra segít«. (Lőhc.) Azért is szól az ő szolgálatuk első sorban

Uruknak és Megváltójuknak Jézus Krisztusnak.

Ő teljesítette az emberiségnek a legnagyobb szolgálatot, amikor Ő az Ő vérével őket a bűn hatalma alól megváltotta; általa tudja magát megváltva a diakonissza is és Neki szolgálni »hálából és szeretetből«. Ő számukra a **szolgálatban fennkölt példa**, amelynél magának mindig újra új erőt és örömet szerez, mert »Ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adja életét sokak váltásáért«, Máté 20, 28. Mert Ő életét számukra élte és értük odaadta, azért indíttatnak a maguk életét Neki élni és az Ő oltárára tenni ezen ige szerint: »Ha élünk, az Urnak élünk, ha meghalunk, az Urnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Uréi vagyunk«, Rom. 14, 8. Magát mintegy »elzalogosítva« érzi és ezért az ő szolgálata elsősorban istentisztelet, Luk. 16, 5; 17, 10; Rom. 1, 14; 13, 8.

Mégis megemlékszik az Ő mondásáról, hogy, amit az Ő testvérei közül a legkisebbek cselekedtek, neki cselekedtek, Máté 25, 40, és ezért szól az ő szolgálatuk

a szegényeknek és nyomorultaknak

is, mert bennük látja Jézus Krisztust, minden segítségre utaltak és betegeknek megsegítőjét. Senki sem volt tul alacsony vagy rossz, hogy neki ne szolgáljon; itt volt a gazdagok számára, mint

amilyen az arimathiai József volt és a szegények számára, akiknek az evangéliumot hozta; fáradozott a tudós Nikodémus érdekében és Jákob kutjánál a samáriai asszonyért; részt vett a náimi özvegy gondjaiban, kinek fiát eltemetni akarták és a szülők fájdalmában, kiknek kedves leánykájuk éppen halálán volt; lehajolt a gyermekekhez, ölébe vevé azokat és megáldá őket és szeretettel tekintett az ifjura, aki hozzá közeledett, Márk. 10, 21; nem zárta be szívet a »bűnösök és vámszedők« elől, hanem megmentésük érdekében forró irgalommal fáradozott; igen Ő sem a »nagy bűnös nő« elől nem vonta vissza mentő kezét, sem a kereszten haldokló gyilkos elől, akik bűnbánólag fordultak hozzá, Luk. 7, 36—50; 23, 43. Mennyre gondjaiba fogadta a betegeket és nyomorultakat és mindazokat, akik meg voltak szomorodva! Az Uj-testamentum egyetlen esetet sem beszél el, amikor az Ur Jézus valakit elutasítana, aki szükségében reá szorult; egyetlen ember sem volt neki tul magas vagy tul alacsony, tul gazdag vagy tul szegény, tul beteg vagy tul erős, tulságosan tudós vagy tul tudatlan, hogy rajta ne segítsen; semmilyen fáradtság számára nem volt tul nagy, sem idő tulságosan alkalmatlan a szent szolgálatra, legyen az a déli nap hevében a Jákob kutjánál, vagy csendes éjjeli óra, amikor Nikodémus ment hozzá. Ő szolgált bármikor és bárhol is volt és ebben világító példa Ő a diakonissza számára, hogy ő is mindenkinek, akinek testi vagy lelki segítségre van szüksége, szolgáljon mindenkor, éppen úgy, mintha Neki szolgált, Ef. 6, 7.

Ez némely esetben nehéz lesz, ha nem szeretetreméltó, rideg vagy éppen ellenséges érzületű emberről van szó. Igen sokszor kell a diakonisszának saját érzése ellen nagy önmegtartózkodással és minden erejét összeszedve önzetlenül cselekedni. Ekkor a Mesterének példája, amint az a bizalmatlan Simonnak, a farizeusnak szolgált, dacára annak, hogy ennek gonosz gondolatait ismerte, Luk. 7, 39, buzdításul fog szolgálni neki, hogy »meg ne restüljön a jó cselekvésben«, 2. Thessz. 3, 13, hanem, hogy a »szeretet, amely nem gerjed haragra«, 1. Kor. 13, 5, győzedelmeskedjen. Azok, akik ebben az értelemben »szolgálhatnak jól, szép tisztességet szereznek magoknak és sok bizalmat a hitben«, 1. Tim. 3, 13, amennyiben nem csak a jóknak, hanem a »szivteleneknek« felajánlják szolgálataikat, 1. Pét. 2, 18.

Hiszen diakonissza ezen szent törekvésében nem áll egyedül, hanem testvér társainak koszoruját veszi körül őt, kik a »hitnek ugyanazon harcában« állanak. Így az ő szolgálata

testvér társainak is

szól. A hívők körében a szolgálat Istentől akart és szent dolog.

Németből: T.

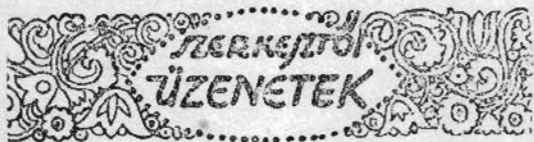
Budapesten minden csütörtökön este 7 órakor bibliamagyarázatot, minden vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor prédikációt tartunk.

Szabad-e a katolikusoknak olvasni a Bibliát? címen Konrád György felsőmocsoládi ref. lelkész egy kis füzetkét adott ki, amely a fenti kérdésre következetesen és — a kis füzetke terjedelméhez viszonyítva — elég bőven válaszol. Külön értéke e kis munkának, hogy a szerző — ki Krisztusban hívő lélek — valóban keresztényi hangon tárgyalja e kérdést, felsorakoztatván az egyházatyák és a kath. egyház más nagyjainak véleményét a bibliáolvasásról. Egyébként megrendelhető a szerzőnél. (Felsőmocsolád: Somogy m.) Ára 8 fillér. (I. j.)

—o—

Az alábbi sorok közlésére kértek fel bennünket. A közleménynek készséggel adunk helyet, azzal a megjegyzéssel, hogy a jelzett művet mi nem olvastuk. »Krisztus mentő hatalma.« Ez a címe annak a könyvnek, amely husvétra jelent meg a Bethánia-könyvkereskedés kiadásában (Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 9.) Hadley Samuel, a newyorki iszákosokat mentő misszió vezetője írta és Horeczky Béla ev. lelkész fordította. Maga az író is az élet legmélyén levő, a szenvedély rabságában már majdnem tönkrement iszákos volt, mielőtt Krisztus mentő hatalma megragadta őt. Csodálatos felsorakoztatva látni a reménytelen söpredéket, akik találkoztak a miszsióban Jézus Krisztussal, megváltott életükben nagy csodákat cselekedett az Ur, győztek, másokat is el tudtak vezetni a győzelem útjára. Aki elolvassa az elejétől végig nagyon érdekes könyvet, új fényben fogja látni Jézus megmentő hatalmát. A könyv bolti ára P 2.—.

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

»A diakónia lényege« cím alatt folytatásos cikket közlünk lapunkban. Ezt több okból tesszük. Egyik legfontosabb célunk maradandó értékű fejtegetéseket adni azok kezébe, akik a diakóniában állanak vagy abba belépni óhajtanának. Sajnos, ilyen irodalmi termék magyar nyelven ezidőszent még nem kapható és azért nagyon ajánljuk, — különösen k. olvasóinknak, — hogy e cikkeket elolvasás után őrizték meg, hogy alkalmadtán felhasználhassák akár saját

maguk javára, akár egy tudakozó leány érdekében. Jó, ha van e fontos munkaágra vonatkozó irodalom a kezünkben, úgy hogy mindenkor szolgálhassunk azzal olyanoknak, akik tőlünk felvilágosítást várnak. (T.)

Ismétellen felkérjük k. munkatársainkat, hogy küldjenek be hozzánk közlésre alkalmas híreket, a náluk folyó munkáról. Így leszünk egygyé Jézus kívánsága szerint. A közös munka, közös imádság csak úgy lehetséges, ha egymásról hallunk időnkint és ismerjük munkánkat, mely megállás nélkül halad előre. (T.)

A gyermekem botránoztat. Az nagyon szomorú, ha ön nem érzi, hogy a gyermeket Isten áldásul adta volna és arról panaszkodik, hogy a gyerek miatt sokat »botránozik« — és a gyerek miatt »kárhozik«. A gyermekhez valóban nagy türelem és megértés kell. Azután azt kell tisztázni, hogy a gyermek eleven, életrevaló-e, vagy tényleg gonosz indulatokat tapasztalunk-e nála. Nagyon sok szülő »megbotránoztató« és »kárhoztató« gonoszságnak tartja, ha a gyermek valamit rongál és nem egy anyával találkoztam, aki keserűen panaszkodott, hogy »olyan rossz« a gyermeke, hogy egy percnyi nyugalma sincs. A gyermek él és jaj annak a szülőnek, kinek gyermeke egy helyben kuporog. Az embert az Ur a munkára teremtette s ez már a kis gyermekben is nyilvánvaló. Nem tud tétlen lenni, valamivel mindig kell piszmognia. Már most az természetes, hogy mivel az értelemnek még nem jutott arra a fokára, hogy a helyes munkát megkülönböztesse, gyakran tesz olyat, ami káros. Ha azonban ön kellő határozottsággal, szigorral, de türelemmel foglalkozik a gyermekkel, akkor kinevelheti belőle. Kisebb gyermekkel szemben nagyon áldásos és hasznos módszer, ha nem mindenféle ostoba sárkány- és boszorkány-mesékkel traktálja a kicsike koponyáját, hanem az Ur Jézus életéből, vagy más hasznos és építő történetet mond el. Meglátja, mily szeretettel és örömmel fogja hallgatni. S egy ilyen nevelésen keresztül a gyermek megtanulja az engedelmisséget. A »rosszkodást«, a »rontást« pedig amugy is kinövi. Ha a gyermek eleven, az nem szerencsétlenség és nem ok a csüggedésre, csak a gonosz indulatok ne legyenek rajta urrá. Azt mondja ön, hogy: »örökké nem verhetem«. Nem is kell. De mindenekelőtt állapítsuk meg, hogy a gyermek pálcával való fenyegetése biblikus. (Olv.: Péld. 13/24, 19/18, 20/30, 22/15, 23/13, 29/515-17, Zsid. 12/6-10.) A »modern« nevelés a jóféle nádpálcát megvetően elutasítja, mint nevelési »eszközt«, de ez meg is látszik e gyermekeken. Amit Isten igéjében mond és ajánl, az szobatudósok ne akarják megváltoztatni. De a fenyegetés szem előtt kell tartani, hogy: annak mindig következetesnek kell lenni. Van szülő, aki ha ideges, vagy valami bántja, azt a gyermekkel érezteti és akkor a gyermeknek még moccanni sem szabad, viszont ha jó kedve van, akkor mindent megenged. Ez nem nevelés. Ha a gyer-

meknek valamit nem engedek, azt nem engedhetem semmi körülmények között. A gyereket nem a szeszély, hanem a következetesség neveli. Azután ne bántsa a gyereket, ha nem ura önmagának. Harag Isten igazságát nem munkálja — mondja az Irás (Jak. 1/20). Ha haragos, nem ura önmagának s árthat a gyermeknek és igazságtalanná teheti. Egyébként ahány gyermek, annyi kérdés merül fel nevelésüket illetőleg s ezekben csak úgy tud higgadtan és bölcsen eljárni, ha sokat imádkozik azért, hogy adjon az Ur bölcsességet, nyugalmat és megértést gyermekével szemben és könyörög, hogy az Ur nyissa meg gyermeke szívét. Imádkozzék úgy, hogy gyermekén észlelt hibákat is napról-napra az Ur elé vigye s tanítsa meg őt is imádkozni. Azután fontos, hogy gyermeke lássa, az Urral való kapcsolatát. Akkor a gyermeket nem kárhoztatónak fogja tekinteni, nem akadálynak az az Üdvösség útján, hanem egy ajándéknak s egy szent munkaterületnek, amelyet szelidséggel, szeretettel és szigorral kell művelni. Sok anya vagy apa minden mással szivesebben foglalkozik, mint a gyermekével. Csodálatos, hogy még hívő szülő sem látja azt be, hogy Isten ezen a munkaterületen akarja látni. Az Irás azt mondja: Ha pedig valaki övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel, a hitet megtagadta és rosszabb a hitelennél. (Tim. I. 5/8.) Szeretettel kérjük, ne akarjon kibujni e kötelesség alól, ne akarja azt tehernek tekinteni, hanem egy szent munkának, amelyben ön az Isten eszköze. Tagadhatatlan, hogy előfordul (nem is ritkán), mikor a sátán a kis embercsemetéket használja föl eszközéül, hogy bennünket megkísértsen és türelmünket próbára tegye, de ennek nem kétségbeejteni, hanem józanságra kell minket serkenteni.

I. j.

A versekkel — miként a mult számban is közöltem — egy kis bajok vannak. Mindenekelőtt sietek megjegyezni, hogy a rim még nem vers. Nem az a költemény, ha én egymás alá írom, pl.: ott a marabu, engem mar a bú; vagy álcázom — pálcázom; kemény — remény; gombócot — gömbkócot — ezekből legföljebb kínrím lehet. A vers alkotásában zenei követelmények érvényesülnek, amelyek szerint az egyéni és költői gondolatot közlik az olvasóval. Ezt külön tanulni nem lehet. Ehhez tehetség, Istentől adott talentum és ismeret kell. Ezt erőszakolni sem lehet, mert akkor az egész erőltetett és nevetséges lesz. Azt olvassuk, hogy az Ur különböző adományokat adott. (Kor. I. 12/4.) No már most, nagy bölcsesség kell ahhoz, hogy valaki tisztában legyen azzal, hogy az Ur kegyelme milyen adománnyal ajándékozta meg és adományát azon a téren föl is használja. Sok bajt okoz a hívők között, hogy sokan nincsenek e fentiekkel tisztában. Innen van az, hogy énekelni akar, akinek nincs hangja, prédikálni, kinek az nem adatott és csodálkozik, ha menekülnek

előle s »hosszú«-nak tartják beszédét, szavainak akinek ehhez nincs megjelenése és végül verselni akar, aki nagyon kedvesen leírhatná minden megterkéltség nélkül örömét és bizonyosságait az Urban s akkor nagyobb hatást váltana ki, min egy nagyon gyöngö zöngemény.

De még nagyobb baj, hogy ezt nagyon sokszor nem lehet a hívő »költőnek« megmondani mert mindjárt megsértődik s azt hangoztatja, hogy nincsen szeretet. Már bocsánatot kérek csak nagyobb szeretet van bennem, ha sem az író, sem az ujságot, amellyel szemben felelősséget érzek, nem engedem nevetségessé tenni hanem őszinte önvizsgálatra hívom föl. Képzelmük el, hogy vajjon ha az Ur Jézusnak egy ujságja volna, a »szeretet« címe alatt minden versikéleközölne, minden prédikációt nagyon jónak tartana és minden énekre a dicsérettől áradozna. Bizonytal nem. Hanem mindenkit a maga talentumára figyelmeztetve küldene és serkentene munkára. Az én Uram nagyon szereti a bűnöst de nem gondolnám, hogy szivesen túrné lapjában a gyenge verseket. A »nem vagyunk olyan válogatósak« — »no, egész jó lesz«-elvek megfelelhetnek talán egy szűkebb gyülekezet színvonalának, de nem egy ujságnak, amelyet olyanok is olvasnak, akik kritikus szemmel is — sőt sokszor csak azzal — nézik a dolgokat. Sokszor sopánkodunk, hogy az értelmiség nem elég fogékony az Ur dolgaival szemben, Isten dolgaira az mondja, az csak a műveletleneknek való és gyerekes, ennek nagyrészt az az oka, hogy nagyotág teret adunk a »fő a jó szándék, jó lesz így is« elvnek. Kérjük az Urat, hogy határozottan mutassa meg a teret, melyen munkálkodnunk kell óvjon meg attól, hogy olyan téren akarjunk csökönnyösen munkálkodni, amelyen nincs tehetőségünk (mert legfőképpen a hiuság vezethet) és adjon alázatot ahhoz, hogy a bírálatokat jó szívvel vegyük. Egyébként megismételhetem, ami a mult számban írtam: Nem kívánunk költőremekműveket. Iparkodunk nagyon enyhén — krisztusi szempontokat szem előtt tartva — elbírálni a beküldött verseket, de egy bizonyos színvonalat mégis csak be kell és be fogunk tartani. Az újabb beküldött versek közül különben némi átdolgozással — alkalmilag — az »Atyánk Urunk« címűt közöljük.

Liebstöckl.

Lapunk számára cikkeket és más közlésre szánt híreket kérjük a lap megjelenésétől számított három héten belül beküldeni, hogy azt közölhessük. Pl. ez a szám május 1-i keltezéssel jelen meg, a következő szám számára a közlemények május 21-ig küldendők.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.